

Sygn. akt III AUa 1318/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dorota Goss-Kokot
Sędziowie:	SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska (spr.) SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2013 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **Z. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

o wznowienie postępowania w sprawie wysokości świadczenia

na skutek apelacji wnioskodawczynie Z. G.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu

z dnia 21 sierpnia 2012 r. sygn. akt VII U 845/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 maja 2012r. (znak:(...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił Z. G. wznowienia postępowania, albowiem skarga o wznowienie postępowania została wniesiona do organu rentowego w dniu 13 kwietnia 2012r., tj. po miesiącu od wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012r. w sprawie K 5/11 (weszło w życie w dniu 8 marca 2012r.). Jako podstawę prawną organ rentowy wskazał art. 145 a § 2 Kpa i art. 149 § 3 k.p.a.

Z. G. wniosła odwołanie od w/w decyzji, podnosząc, iż we wniosku z dnia 13 kwietnia 2012r. powołała się na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012r., o którego istnieniu dowiedziała się w dniu 12 kwietnia 2012r. Odwołująca podnosiła, iż we wniosku z dnia 13 kwietnia 2012r. domagała się przywrócenia emerytury przyznanej jej decyzją z dnia 3 września 2009r. i obniżonej decyzją ZUS z dnia 19 maja 2011r.

Wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2012r., sygn. akt VII U 845/12, Sąd Okręgowy w Poznaniu Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie Z. G..

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

Z. G. ma obecnie 63 lata (ur. (...)), z zawodu nauczyciel. W dniu 9 czerwca 2000r. odwołująca złożyła wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 28 czerwca 2000r. ZUS przyznał odwołującej emeryturę od 1 lipca 2000r. Do ustalenia wysokości podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1990r. do 31 grudnia 1999r., WWPW wyniósł 135,30%, natomiast kwota bazowa 1540,20 zł. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 27 lat i 4 miesiące okresów składkowych oraz 2 lata i 9 miesięcy okresów nieskładkowych. Decyzją z dnia 19 marca 2001r. organ rentowy przeliczył emeryturę odwołującej (doliczono dodatkowy okres zatrudnienia).

W dniu 29 listopada 2005r. odwołująca złożyła wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 9 grudnia 2005r. ZUS przyznał Z. G. prawo do emerytury od 1 listopada 2005r. Do ustalenia wysokości podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru emerytury, WWPW wyniósł 135,30%, natomiast kwota bazowa 1540,20 zł. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 32 lata i 2 miesiące okresów składkowych oraz 3 lata okresów nieskładkowych.

W dniu 23 czerwca 2009r. Z. G. złożyła wniosek o przeliczenie emerytury w związku z ukończeniem 60 lat z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej. Decyzją z dnia 3 września 2009r. organ rentowy przyznał odwołującej emeryturę od 16 czerwca 2009r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych, tj. od 1990r. do 1999r.; WWPW wyniósł 136,22%, natomiast kwota bazowa 2578,26 zł. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 32 lata i 2 miesiące i 12 dni okresów składkowych oraz 3 lata i 19 dni okresów nieskładkowych.

Decyzją z dnia 19 maja 2011r. organ rentowy przeliczył odwołującej z urzędu emeryturę od 1 czerwca 2011r. w związku z błędnie zastosowaną kwotą bazową przy ustaleniu prawa do emerytury. Podstawa wymiaru obliczona została przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 136,22% przez kwotę bazową 1540,20 zł i wynosi 2098,06 zł, a po waloryzacjach od 1 czerwca 2001r. do 1 marca 2004r. wynosi 2508,61 zł. Równocześnie organ rentowy anulował decyzję z dnia 3 września 2009r.

W dniu 13 kwietnia 2012r. Z. G. wniosła do organu rentowego skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocną decyzją o obniżeniu emerytury, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012r. w sprawie K 5/11. W dniu 17 maja 2012r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, dokumentów znajdujących się w aktach ZUS/O P. oraz zeznań odwołującej Z. G..

Mając powyższe na uwadze oraz art. 145a § 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego Sąd I instancji stwierdził, że odwołanie jest bezzasadne. Zgodnie z tym przepisem można żądać wznowienia postępowania również w przypadku gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją. Skargę należy wnieść jednak w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia TK. Sąd ustalił zatem, że wyrok TK, na który powołała się odwołująca wszedł w życie w dniu 8 marca 2012r., a Z. G. złożyła skargę w dniu 13 kwietnia 2012r., zatem po terminie.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wydanego wyroku.

Powyższy wyrok apelacją z dnia 8 października 2012r. zaskarżyła w całości Z. G.. Apelująca zarzuciła Sądowi I instancji

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) przez przyjęcie, że decyzja ZUS z dnia 19 maja 2011r. o obniżeniu mi emerytury, wydana w oparciu o ten przepis ustawy jest słuszna pomimo, że przepis ten został uznany przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 28 lutego 2012r. za niekonstytucyjny,

2. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię, w szczególności art. 2 i art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez przyjęcie, że decyzja ZUS z dnia 17.05.2012r. o odmowie wznowienia postępowania w sprawie decyzji o obniżeniu mi emerytury jest słuszna, pomimo że w ocenie odwołującej jest ona sprzeczna z zasadą sprawiedliwości społecznej i prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego.

Wskazując na powyższe, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie jej odwołania, uchylenie decyzji ZUS z dnia 19 maja 2011r. o obniżeniu jej emerytury i przywrócenie emerytury przyznanej decyzją ZUS z dnia 3 września 2009r.

Sąd zważył, co następuje.

Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzuty apelacji są bezzasadne.

Stan faktyczny w sprawie był niesporny. Co do zasady strony nie kwestionowały również interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie. Również Sąd I instancji prawidłowo przedstawił stan faktyczny sprawy, a następnie właściwie przeniósł go na grunt przepisów powszechnie obowiązujących.

Niewątpliwie najistotniejszy w niniejszej sprawie był przepis Kodeksu postępowania administracyjnego dodany ustawą z dnia 1 sierpnia 1997r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 z późn. zm.; art. 82 pkt 1).

Zgodnie z art. 145a § 1 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. W sytuacji określonej w § 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (§ 2).

Choć § 1 cytowanego przepisu budzi w orzecznictwie i doktrynie rozbieżności, to bezsporna jest interpretacja § 2. Również Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela pogląd, że zawarty w nim termin jest terminem procesowym i choć podlega przywróceniu, to wyłącznie przy spełnieniu ogólnych przesłanek przywrócenia terminu określonego w k.p.a. Bezsporne jest również określenie początkowego biegu terminu. Tylko bowiem wejście w życie wyroku daje pewność stronie, że może powołać się na ten wyrok w postępowaniu.

Trafnie zatem Sąd I instancji stwierdził że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012r. w sprawie K 5/11, w którym TK stwierdził, że: „art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001 i Nr 187, poz. 1112) jest niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej” wszedł w życie w dniu 8 marca 2012r. Odwołująca miała 1 miesiąc na wniesienie skargi. Z. G. dopiero w dniu 13 kwietnia 2012r. złożyła skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocną decyzją o obniżeniu emerytury z dnia 19 maja 2011r. Tym samym, odwołująca nie dotrzymała wskazanego w art. 145a § 2 k.p.a. terminu.

Wskazując na powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że trafnie rozstrzygnął kwestię sporną Sąd I instancji i nie było podstaw do jego zmiany. Na podstawie art. 385 k.p.c. należało zatem apelację Z. G. oddalić.

/SSA Iwona Niewiadowska-Patzer/ /SSA Dorota Goss-Kokot/ /SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska/